

פרשת ראה התשפ"ב

1. דברים (פרשת ראה) פרק יא פסוק כט - לב

(כט) והִזָּה פִּי יִבְיָאֵף ה' אֱלֹהֶיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-אַתָּה בֹאֲשָׁמָה לְרִשְׁתָּהּ וְנִתְּתָה אֶת-הַבְּרָכָה עַל-יְהוָה גְּרֹזִים וְאֶת-הַקְּלָלָה עַל-יְהוָה עֵיבָל: (ל) הֲלֹא-הִמָּה בַעֲבַר הַיַּרְדֵּן אֲחֶרְךָ דָּרָךְ מִבּוֹא הַשָּׁמֶשׁ בְּאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בְּעַרְבָּה מוֹל הַגְּלָגָל אֶצֶל אֱלֹנֵי מֶרֶה: (לא) פִּי אִתָּם עֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן לְבֹא לְרִשֵׁת אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-ה' אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם וַיִּרְשַׁתֶּם אֹתָהּ וַיִּשְׁבַּתֶּם-בָּהּ: (לב) וַיִּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשׂוֹת אֵת כְּלֵי-הַחֲקִים וְאֶת-הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם:

2. דברים (פרשת ראה) פרק יב

(א) אֵלֶּה הַחֲקִים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַן ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיךָ לָּךְ לְרִשְׁתָּהּ כָּל-הַיָּמִים אֲשֶׁר-אַתֶּם חַיִּים עַל-הָאֲדָמָה: (ב) אַבָּד תִּאָּבְדוּן אֶת-כְּלֵי-הַמִּקְלוֹת אֲשֶׁר עָבְדוּ-שָׁם הַגּוֹלִים אֲשֶׁר אַתֶּם יֹרְשִׁים אֹתָם אֶת-אֱלֹהֵיהֶם עַל-יְהוָה הָרְמִים וְעַל-הַגְּבוּלוֹת וְתַחַת כָּל-עֵץ רַעֲוָן: (ג) וְנִמְצַתֶּם אֶת-מִזְבְּחֹתֶם וְשִׁבְרֹתֶם אֶת-מִצְבְּתֵיכֶם וְאֲשִׁרְיֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בְּאֵשׁ וּפְסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּגְדַּעְוּן וְאִבַּדְתֶּם אֶת-שִׁמְם מִן-הַמִּקְדָּשׁ הַהוּא: (ד) לֹא-תַעֲשׂוּן כֹּן לַה' אֱלֹהֵיכֶם: (ה) כִּי אִם-אֱלֹהֵי-מִקְדָּשׁ אֲשֶׁר-יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל-שִׁבְטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת-שִׁמּוֹ שָׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרָשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה: (ו) וְהִבַּאתֶם שָׁמָּה עֲלֵמֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם וְאֵת מַעֲשֵׂי-רֵאשִׁיתֵיכֶם וְאֵת תְּרוּמַת יַדְכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבַחֵיכֶם וְכִכְרֹת בְּקֶרְכֶם וְצֹאנֵיכֶם: (ז) וְאֶכְלַתֶּם-שָׁם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְשִׂמְחֹתֶם בְּכֹל מַשְׁלַח יְדְכֶם אֹתָם וּבְמִיתֵיכֶם אֲשֶׁר בְּרִכְךָ ה' אֱלֹהֵיךָ: (ח) לֹא תַעֲשׂוּן כֹּל כֹּל אֲשֶׁר אֲנִי עֹשִׂים פֶּה הַיּוֹם אִישׁ כָּל-הַיֶּשֶׁר בְּעֵינָיו: (ט) כִּי לֹא-בִאתֶם עַד-עַתָּה אֶל-הַמְּנוּחָה וְאֶל-הַנְּחִלָּה אֲשֶׁר-ה' אֱלֹהֵיךָ נָתַן לָּךְ: (י) וְעַבְרַתֶּם אֶת-הַיַּרְדֵּן וַיִּשְׁבַּתֶּם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר-ה' אֱלֹהֵיכֶם מִנְחִיל אֹתְכֶם וְהִנִּיתִ לָכֶם מִכָּל-אֵיבֵיכֶם מִסָּבִיב וַיִּשְׁבַּתֶּם-בְּטוֹחַ: (יא) וְהִנֵּה הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר-יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם בּוֹ לְשִׁכְנוֹ שָׁמָּה תִבְיָאוּ אֵת כָּל-אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵצִוָּה אֹתְכֶם עֲלֵמֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מַעֲשֵׂי-רֵאשִׁיתֵיכֶם וְתִרְמַת יַדְכֶם וְכֹל מִבְּחַר נִדְרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְרוּ לָּהּ: (יב) וְשִׂמְחֹתֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם אֹתָם וּבְנוֹיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְעַבְדֵיכֶם וְאִמֵּיהֶיכֶם וְהַלְוֵי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֵיכֶם כִּי אֵין לָו חֶלֶק וְנִחְלָה אֹתְכֶם: (יג) הַשָּׁמֶר לָּךְ פֹּרֵת-מַעֲלָה עֲלֵתִיךָ בְּכָל-מִקְדָּשׁ אֲשֶׁר תִּרְאֶה: (יד) כִּי אִם-בְּמִקְדָּשׁ אֲשֶׁר-יִבְחַר ה' בְּאַתָּד שִׁבְטֵיךָ שָׁם תַּעֲלֶה עֲלֵתִיךָ וְשָׁם תַּעֲשֶׂה כֹל אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵצִוָּךְ: (טו) רַק בְּכָל-אֹנוֹת נִפְשֶׁךָ תִּזְבַּח וְאֶכְלַת בִּשָׂר בְּרִכְתֶּךָ ה' אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָּךְ בְּכָל-שַׁעְרֵיךָ הַטָּמֵא וְהַטְּהוֹר יֵאָכְלוּ בְּצִבְיָ וּכְאִיל: (טז) רַק הַדָּם לֹא תֹאכְלוּ עַל-הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכוּ כַּמַּיִם: (יז) לֹא-תוֹכֵל לֶאֱכֹל בְּשַׁעְרֵיךָ מַעֲשֶׂר דָּגָנְךָ וְתִירֹשֶׁךָ וְיִצְהָרֶךָ וּבְכִרְתֶּךָ בְּקֶרְכֶךָ וְצֹאנֶךָ וְכָל-נִדְרֵיךָ אֲשֶׁר תִּדָּר וְתִרְמַת יַדְּךָ: (יח) כִּי אִם-לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיךָ תֹאכְלוּ בְּמִקְדָּשׁ אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיךָ בּוֹ אֹתָהּ וּבְנֶה וּבְתָהּ וְעַבְדֶּה וְאִמָּתָה וְהַלְוֵי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֵיךָ וְשִׂמְחֹת לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיךָ בְּכֹל מַשְׁלַח יַדְּךָ: (יט) הַשָּׁמֶר לָּךְ פֹּרֵת-מַעֲזָב אֶת-הַלְוֵי כָּל-יְמֵיךָ עַל-אֲדָמָתְךָ: ס (כ) כִּי-יִרְחִיב ה' אֱלֹהֵיךָ אֶת-גְּבוּלְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר-לָּךְ וְאָמַרְתָּ אֲכַלְהָ בִּשָׂר כִּי-תִאֲנֶה נִפְשֶׁךָ לֶאֱכֹל בִּשָׂר בְּכָל-אֹנוֹת נִפְשֶׁךָ תֹאכַל בִּשָׂר: (כא) כִּי-יִרְתַּק מִמֶּךָ הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיךָ לְשׂוֹם שִׁמּוֹ שָׁם וְזִבְחֹת מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאנֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן ה' לָּךְ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָךָ וְאֶכְלַת בְּשַׁעְרֵיךָ בְּכֹל אֹנוֹת נִפְשֶׁךָ: (כב) אֵף כַּאֲשֶׁר יֵאָכַל אֶת-הַצֹּבֵל וְאֶת-הָאֵיל כֹּן תֹאכְלוּ הַטָּמֵא וְהַטְּהוֹר יַחְדָּו יֵאָכְלוּ: (כג) רַק חֵזֶק לְבַלְתֵּל אֲכַל הַדָּם כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְלֹא-תֹאכַל הַנֶּפֶשׁ עִם-הַבִּשָּׂר: (כד) לֹא תֹאכְלוּ עַל-הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכוּ כַּמַּיִם: (כה) לֹא תֹאכְלוּ לְמַעַן יֵיטֵב לָּךְ וּלְבִנְיֶיךָ אַחֲרֶיךָ כִּי-תַעֲשֶׂה הַיֶּשֶׁר בְּעֵינֵי ה': (כו) רַק קִדְשֵׁיךָ אֲשֶׁר-יִהְיוּ לָּךְ וְנִדְרֵיךָ תִּשָּׂא וּבָאתָ אֶל-הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר-יִבְחַר ה': (כז) וְעֲשִׂיתָ עֲלֵתִיךָ הַבִּשָּׂר וְהַדָּם עַל-מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֵיךָ וְזִם-זִבְחֵיךָ יִשְׁפַף עַל-מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֵיךָ וְהַבִּשָּׂר תֹאכַל: (כח) שָׁמֶר וְשִׁמַּעְתָּ אֵת כְּלֵי-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵצִוָּךְ לְמַעַן יֵיטֵב לָּךְ וּלְבִנְיֶיךָ אַחֲרֶיךָ עַד-עוֹלָם כִּי תַעֲשֶׂה הַטּוֹב וְהַיֶּשֶׁר בְּעֵינֵי ה' אֱלֹהֵיךָ: (כט) כִּי-יִכְרִית ה'

אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר אַתָּה בָּאֲשֶׁמָּה לְרַשֵּׁת אוֹתָם מִפְּנֵי וַיְרַשֵּׁת אֹתָם וַיִּשְׁבֹּת בְּאַרְצָם: (ל) הַשָּׁמַר לָךְ פֶּן־תִּנְקַשׁ אַחֲרֵיהֶם אַחֲרֵי הַשְּׂמֵדָה מִפְּנֵי וּפְרִי־תִדְרֹשׁ לְאֱלֹהֵיהֶם לֵאמֹר אֵיכָה יַעֲבֹדוּ הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֶת־אֱלֹהֵיהֶם וְאֶעֱשֶׂה־כֵּן גַּם־אֲנִי: (לא) לֹא־תַעֲשֶׂה כֹּן לְה' אֱלֹהֶיךָ כִּי כָל־תּוֹעֵבֹת ה' אֲשֶׁר שָׂנֵא עֲשׂוּ לְאֱלֹהֵיהֶם כִּי גַם אֶת־בְּנֵיהֶם וְאֶת־בְּנֹתֵיהֶם יִשְׂרְפוּ בָאֵשׁ לְאֱלֹהֵיהֶם:

3. דברים (פרשת ראה) פרק יג פסוק ב - יט

(ב) כִּי־יָקוּם בְּקִרְבְּךָ נְבִיא אוֹ חֵלֶם חֲלוֹם וַנִּתֵּן אֵלֶיךָ אוֹת אוֹ מוֹפֵת: (ג) וְבָא הָאוֹת וְהַמּוֹפֵת אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֵלֶיךָ לֵאמֹר גִּלְכָה אַחֲרַי אֱלֹהִים אַחֲרַי אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֶתֶם וְנִעֲבַדְתֶּם: (ד) לֹא תִשְׁמַע אֶל־דִּבְרֵי הַנְּבִיא הַזֶּה אוֹ אֶל־חֹלֶם הַחֲלוֹם הַהוּא כִּי מִנְּטָה ה' אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם לְדַעַת הַיִּשְׁכָּם אֲהַבִּים אֶת־ה' אֱלֹהֵיכֶם בְּכָל־לִבְבְּכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: (ה) אַחֲרַי ה' אֱלֹהֵיכֶם תִּלְכוּ וְאִתּוֹ תִּירָאוּ וְאֶת־מִצְוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ וּבְקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ וְאִתּוֹ תַעֲבֹדוּ וְכוּ תִדְבְּרוּ: (ו) וְהַנְּבִיא הַהוּא אוֹ חֵלֶם הַחֲלוֹם הַהוּא יוֹמֵת כִּי דִבַּר־סָרָה עֲלֵה' אֱלֹהֵיכֶם הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהַפְּדֶה מִבֵּית עַבְדִּים לְהַדְרִיחַ מִן־הַדָּרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת בָּהּ וּבְעֵרַת הָרַע מִקִּרְבְּךָ: (ז) כִּי יִסִּיתֶךָ אַחֲרַי כּוֹ־אֲמַר אוֹ־בְנֵה אוֹ־בִתִּי אוֹ אִשֶׁת חֵיקֶךָ אוֹ רַעַף אֲשֶׁר כִּנְפִשְׁךָ בַּסֶּמֶר לֵאמֹר גִּלְכָה וְנִעֲבַדְהָ אֱלֹהִים אַחֲרַי אֲשֶׁר לֹא יָדַעַת אַתָּה וְאַבְתִּיךָ: (ח) מֵאֱלֹהֵי הַעַמִּים אֲשֶׁר סְבִיבְתֵיכֶם הַקְּרִבִּים אֵלֶיךָ אוֹ הַרְחִקִים מִמֶּךָ מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ: (ט) לֹא־תֹאבְדָה לוֹ וְלֹא תִשְׁמַע אֵלָיו וְלֹא־תִחַס עֵינֶיךָ עָלָיו וְלֹא־תִחַמַּל וְלֹא־תִכְסֶה עָלָיו: (י) כִּי הָרַג תִּהְרַגְנִי יָדְךָ תִּהְיֶה־כּוּ בְרֹאשׁוֹנָה לְהַמִּיתוֹ וְגַד כָּל־הַעַם בְּאַחֲרָנָה: (יא) וְסָקַלְתוּ בְּאֲבָנִים וּמָת כִּי בִקֵּשׁ לְהַדְרִיחַ מֵעַל־ה' אֱלֹהֶיךָ הַמּוֹצִיאֶתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: (יב) וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וַיִּרְאוּ וְלֹא־יִוָּסְפוּ לַעֲשׂוֹת כַּדָּבָר הַרַע הַזֶּה בְּקִרְבְּךָ: (יג) כִּי־תִשְׁמַע בְּאַתַּת עֲרִיף אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לְשֹׁבֵת שָׁם לֵאמֹר: (יד) יֵצְאוּ אַנְשִׁים בְּגִי־בְלִיעַל מִקִּרְבְּךָ וַיִּדְרִיחוּ אֶת־יִשְׁבֵי עִירָם לֵאמֹר גִּלְכָה וְנִעֲבַדְהָ אֱלֹהִים אַחֲרַי אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֶתֶם: (טו) וְדַרְשֵׁת וְחִקְרַת וְשֹׁאֲלַת הַיֵּטֵב וְהִנֵּה אָמַת נְכוֹן הַדָּבָר נַעֲשֶׂתָה הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּקִרְבְּךָ: (טז) הִכָּה תִפָּה אֶת־יִשְׁבֵי הָעִיר הַהוּא לְפִי־חֲרָב הַחֲרָם אַתָּה וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּהּ וְאֶת־בְּהֵמָתָהּ לְפִי־חֲרָב: (יז) וְאֶת־כָּל־שְׂלֵלָהּ תִקְבֹץ אֶל־תּוֹךְ רַחֲבָה וְיִשְׂרַפְתָּ בָאֵשׁ אֶת־הָעִיר וְאֶת־כָּל־שְׂלֵלָהּ כָּל־יַלִּיל לַה' אֱלֹהֶיךָ וְהִיָּתָה תַל עוֹלָם לֹא תִבְנֶה עוֹד: (יח) וְלֹא־יִדְבַק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן־הַחֲרָם לְמַעַן יִשׁוּב ה' מִתּוֹרֹן אָפּוֹ וְנִתְוַלְּדָה רַחֲמִים וְרַחֲמֶיךָ וְהִרְבֵּה כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתִּיךָ: (יט) כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל־ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁמֹר אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת הַיֵּשֶׁר בְּעֵינֶיךָ ה' אֱלֹהֶיךָ: ס

4. בראשית (פרשת וירא) פרק כב פסוק א - יח

(א) וַיְהִי אַחֲרַי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת־אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הַגִּבְי: (ב) וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־בְּנֶיךָ אֶת־יִחִידְךָ אֲשֶׁר־אַהֲבָת אֶת־יִצְחָק וְלֶךְ־לְךָ אֶל־אֶרֶץ הַמִּרְיָה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיךָ: (ג) וַיִּשְׁכֶם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת־חַמְלֹו וַיִּלָּח אֶת־שְׁנֵי נַעֲרָיו אִתּוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנֹו וַיִּבְקַע עֶצֶי עֹלָה וַיִּקַּם וַיִּלָּךְ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים: (ד) בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵצָיו וַיִּרְא אֶת־הַמָּקוֹם מְרֻחָק: ... (ט) וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים וַיִּבְנֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹף אֶת־הָעֶצִים וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו וַיִּשָּׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֶצִים: (י) וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יִדּוֹ וַיִּקַּח אֶת־הַמֶּאֲכָלֶת לְשַׁחֵט אֶת־בְּנֹו: (יא) וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֶּאֶף ה' מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הַגִּבְי: (יב) וַיֹּאמֶר אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנְּעָר וְאַל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה כִּי עֵתָה יָדַעְתִּי כִּי־יִרְא אֱלֹהִים אִתָּה וְלֹא תִשְׁכַּת אֶת־בְּנֶיךָ אֶת־יִחִידְךָ מִמֶּנִּי: (יג) וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵצָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה־אֵיל אֲחֵר נֹאֲתָנוּ בַּסָּבֵף בְּקִרְבּוֹ וַיִּלָּךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַחַת בְּנֹו: (יד) וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שְׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא ה' וַיֹּרְאָה אֲשֶׁר יֹאמֶר הַיּוֹם בְּתַר ה' יִרְאָה: (טו) וַיִּקְרָא מִלֶּאֶף ה' אֶל־אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם: (טז) וַיֹּאמֶר כִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־ה' כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא תִשְׁכַּת אֶת־בְּנֶיךָ אֶת־יִחִידְךָ: (יז) כִּי־בָרַךְ אַבְרָהָם וְהִרְבָּה אַרְבָּה אֶת־זַרְעוֹ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲלוֹל אֲשֶׁר עַל־שֵׁפֶת הַיָּם וַיִּגַשׁ וַרְעָף אֶת שַׁעַר אֲבִיו: (יח) וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעוֹ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ עֲלֵיךָ אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי:

דברים י"ב:א-ל"א

(א) אלה החקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן ליהוה אלהי אבותינו לך **לדור ששנה** כל הימים אשר אתם חיים על הארץ. (ב) אבד מאדו את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים אשר אתם **ירשים** אתם את אלהיהם על הקרים הקרים ועל הגבעות ואת כל **עצי רענן**. (ג) ונמצאתם את מזבחם ושפרתם את מצבתם ואשריהם ושרפון **באש** ופסילי אלהיהם תגדעו ואבדתם את שמם מן המקום ההוא. (ד) לא תעשו פן ליהוה אלהיכם. (ה) כי אם אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיכם מפל שבטיכם **לשום** את שמו שם לשכנו תרשו ובאתם שמה. (ו) והבאתם **שמה עלמיתכם** ובחיתכם ואת מעשרתיכם ואת תרומת ידכם ונדבתיכם וכל ברכת בקרבם וצאונכם. (ז) ואכלתם שם לפני יהוה אלהיכם ושמחתם בכל משלח ידכם אתם ובתיכם אשר **ברכת יהוה** אלקיך. (ח) לא תעשו ככל אשר אנהגו עשים **פה** היום איש כל השר בעיניו. (ט) כי לא באמת עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה אשר יהוה אלקיך נתן לך. (י) וצברתם את הרדו וישבתם בארץ אשר יהוה אלהיכם מנחיל אתכם והגיתם לכם מפל **אביכם** מסביב וישבתם פטוח. (יא) והיה המקום אשר יבחר יהוה אלהיכם בו לשפן שמו שם שמה תביאו את כל אשר אנכי מצוה אתכם **עולמיתכם** ובחיתכם מעשרתיכם ותרמתם ידכם וכל ברכת נדבתיכם אשר תרדו ליהוה. (יב) ושמחתם לפני יהוה אלהיכם אתם ובניכם ובנותיכם ועבדיכם ואמהתיכם והלוי אשר בשעריכם כי אין לו חלק ונחלה אתכם. (יג) השמר לך פן **תעלה עלמיתך** בכל מקום אשר תראה. (יד) כי אם במקום אשר יבחר יהוה באחד שבטיך **שם תעלה עלמיתך ושם** תעשה כל אשר אנכי מצוה. (טו) רק בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר בכרפת יהוה אלקיך אשר נתן לך בכל שעריך השמא והטהור ואכלנו פצאי וכאלי. (טז) רק הדם לא תאכלו על הארץ תשפכו פמיו. (יז) לא תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך ומירשדך ויבחרת בקרב וצאנך וכל נדבך אשר תרד ונדבתיך ותרומת דך. (יח) כי אם לפני יהוה אלקיך תאכלנו **במקום אשר יבחר יהוה אלקיך** בו אמת ובדך ובמך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך ושמחת לפני יהוה אלקיך בכל משלח ידך. (יט) השמר לך פן תזבח את הלוי כל ימך על אדמתך. (כ) פי רחוב יהוה בשעריך בכל אות נפשך. (כא) אך פאשר יאכל את האבך ואת האבך לא תאכלנו השמא והטהור **תנדו** יאכלנו. (כב) רק חזק לבלי אכל הדם כי הדם הוא הפש ולא תאכל הנפש עם הבשר. (כג) לא תאכלנו על הארץ תשפכו פמיו. (כד) לא תאכלנו למען ייטב לך וליבניך אחריו כי תעשה השר בעיני יהוה. (כה) רק קדושה אשר יהיו לך ונדבך תשא **ובאת אל המקום אשר יבחר יהוה**. (כו) ועשית **עלמיתך** הבשר והדם על מזבח יהוה אלקיך ודם זבחיך ישפך על מזבח יהוה אלקיך והבשר תאכל. (כז) שמר ושמת את כל הדברים האלה אשר אנכי מצוה למען ייטב לך וליבניך אחריו עד עולם כי תעשה הטוב ושמר בא שמה בעיני יהוה אלקיך. (כח) כי יבחר יהוה אלקיך את הגוים אשר אתה בא וישא **ירשת** אותם מפניך **ירשת** אתם וישבתם בארצם. (כט) השמר לך פן תפגש את אלהים אחרים מפניך ופן תרדש לאלהים לאמר איכה נפגשתי הגוים האלה את אלהים ואעשה פן גם אני. (לא) לא תעשה כן ליהוה אלקיך כי כל חוצבת יהוה אשר שנה עשו לאלהים כי גם **את בנייהם ואת** גמתיים ישרפו **באש** לאלהים.

בראשית כ"ב:א-י"ח

(א) ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני. (ב) ויאמר קח נא את בנו את **איתך** ויחידך אשר אהבת את יצחק וזה לך אל ארץ המרריה **העלהו שם לעלה** על אחד הקרים אשר אמר אליך. (ג) וישכם אברהם בבקר ובחמש את חמרו וישח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבצע **עציו עלה** ויגם וזה אל המקום אשר אמר לו האלהים. (ד) ביום השלישי וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחק. (ה) ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם **פה** עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתמנה ונשובה אליכם. (ו) וישח אברהם את **עציו העלה** וישם על יצחק בנו וישח את **האש** ואת הפאקלת וילכו שניהם **יחדו**. (ז) ויאמר יצחק אל אברהם אבי ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה **האש והעצים** ואפה השא **לעלה**. (ח) ויאמר אברהם אלהים יראה לו השא **לעלה** בני וילכו שניהם **יחדו**. (ט) ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח ויצרף את **העצים** ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח ממעל **לעצים**. (י) וישלח אברהם את ידו וישח את הפאקלת לשחט את בנו. (יא) ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני. (יב) ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאימה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אמה ולא תשקת את בנו את **יחידך ממני**. (יג) וישא אברהם את עינו וירא והנה אל אחר נאחו פסבד בקרניו וילך אברהם וישח את האיל **ועלהו לעלה** ויבן שם אברהם את המקום שם המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה. (יד) ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן הגני. (טו) ויאמר אל המקום הזה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא תשקת את בנו את **יחידך**. (טז) כי **ברך אברהם** והרבה ארבה את רצך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים **ורש** ורצך את שער **אבינו**. (יז) והתברך כן וירצך כל גוי הארץ עקב אשר שמעת בקלי.

דברים י"ג:א-י"ט

(א) את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אתו תשמרו לעשות לא תסר עליו ולא תגדע ממנו. (ב) כי יקום בקרבך נביא או חולם חלום ונמן אליך או אתו או מפת. (ג) ויבא האות והמופת אשר דבר אליך לאמר **זלכה** אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדום. (ד) לא תשמע אל דברי הנביא ההוא או אל חולם החלום ההוא כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם לדעת הישכם **אחיהם** את יהוה אלהיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם. (ה) אחרי יהוה אלהיכם **תלכו** ואתו תיראו ואת מצותיו תשמרו **ובכלו תשמעו** ואתו תעבדו ובו תדבקו. (ו) הנביא ההוא או חולם החלום ההוא יומת כי דבר סרה על יהוה אלהיכם המוציא אתכם מארץ מצרים והפדה מבית עבדים להידיח מן הדרך אשר צוה יהוה אלקיך **ללכת** בה יבצרת הרע מקרפך. (ז) כי יסיתך אחיך בן אמה או בנה או בנה או אשת חיקך או רצך אשר נפגשך בסתר לאמר **זלכה** ונעבדה אלהים אחרים אשר לא ידעתם אמה ונאבדו. (ח) מאליה העמים אשר סביבתיכם הקרבים אליה או **הרחוקים** ממנו מקצה הארץ ועד קצה הארץ. (ט) לא תאבה לו ולא תשמע אליו ולא תחוס עינך עליו ולא תחמל ולא תכסר עליו. (י) כי הרג בהרננו נדך תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה. (יא) וסגלתו באבנים ומת פי בקש להידיח מעל יהוה אלקיך המוציא אתם מארץ מצרים מבית עבדים. (יב) וכל ישאראל ישמעו ויראו ולא יוספו לעשות כדבר הרע הזה בקרבך. (יג) כי תשמע באחת עריך אשר יהוה אלקיך נתן לך לשבת שם לאמר. (יד) יצאו אנשים בני בליעל מקרבך וידיחו את ישיבי עירם לאמר **זלכה** ונעבדה אלהים אחרים אשר לא ידעתם. (טו) ודרשתם וסגרתם ושאלתם היטב והנה אמת נכון הדבר נעשמה התועבה האת בקרבך. (טז) הפה תפך את ישיבי העיר ההוא לפי טרב הטרם אתה ואת כל אשר בה ואת בהמתה לפי טרב. (יז) ואת כל שלקת מקבץ אל חוץ רחבה ושרפת באש את העיר ואת כל שלקתה ליל ליהוה אלקיך והקמתה תל עולם ואת המנה עזו. (יח) ולא ידבק בך מאומה מן היטב למען ישוב יהוה מטרון אפיו ונתן לך רחמים ורחמך **והרבה פאשר נשבע** לאבותיך. (יט) כי **תשמע בקול** יהוה אלקיך לשמר את כל מצותיו אשר אנכי מצוה היום לעשות השר בעיני יהוה אלקיך.

בראשית כ"ב:א-י"ח

(א) ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני. (ב) ויאמר קח נא את בנו את **איתך** ויחידך אשר אהבת את יצחק וזה לך אל ארץ המרריה **העלהו שם לעלה** על אחד הקרים אשר אמר אליך. (ג) וישכם אברהם בבקר ובחמש את חמרו וישח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבצע **עציו עלה** ויגם וזה אל המקום אשר אמר לו האלהים. (ד) ביום השלישי וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחק. (ה) ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם **פה** עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתמנה ונשובה אליכם. (ו) וישח אברהם את **עציו העלה** וישם על יצחק בנו וישח את **האש** ואת הפאקלת וילכו שניהם **יחדו**. (ז) ויאמר יצחק אל אברהם אבי ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה **האש והעצים** ואפה השא **לעלה**. (ח) ויאמר אברהם אלהים יראה לו השא **לעלה** בני וילכו שניהם **יחדו**. (ט) ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח ויצרף את **העצים** ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח ממעל **לעצים**. (י) וישלח אברהם את ידו וישח את הפאקלת לשחט את בנו. (יא) ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני. (יב) ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאימה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אמה ולא תשקת את בנו את **יחידך ממני**. (יג) וישא אברהם את עינו וירא והנה אל אחר נאחו פסבד בקרניו וילך אברהם וישח את האיל **ועלהו לעלה** ויבן שם אברהם את המקום שם המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה. (יד) ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים. (טו) ויאמר בי **נשבעתי** נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא תשקת את בנו את **יחידך**. (טז) כי **ברך אברהם** והרבה ארבה את רצך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים **ורש** ורצך את שער **אבינו**. (יז) והתברך כן וירצך כל גוי הארץ עקב אשר שמעת בקלי.

5. אלשיך דברים (פרשת ראה) פרק יב

ואין זה (ה) כי אם אל המקום אשר יבחר ה' לבדו... ושמא תאמר, כי עתה שירחק המקום בקצוי ארץ ישראל, ויצטרכו לדרוש בדרכים ממקום למקום איזה המקום בחר לו יתברך והוא טורח ואולי ימנעו אנשים מלכת שמה. שנית, כי אולי יפגע באיש בלתי הגון ויסירנו מלבו וימנענו מלכת, מה שאין כן במקום קרוב שלא יצטרכו לשאול איה מקום כבודו יתברך, כי אולי יאמר הנשאל האם הוא במקום זולת מקום, וכיוצא בזה. על שתי אלה אמר, על הראשונה לשכנו תדרשו. כלומר, אל נא יחשב לטורח לדרוש איה בית ה', כי הלא לשכנו יתברך תדרשו ואין להם אושר גדול מזה יהיה טרחכם ומשאכם ומתתכם על שכונת השם יתברך כי זכות גדול הוא, על דרך מה שנחשב לאברהם שהיה שואל איה המקום באמור אליו הוא יתברך אל הארץ אשר אראך. ועל דרך זה הוא מה שאמר הקדוש ברוך הוא לירמיה (ירמיה טו יט) אם תשוב ואשיבך לפני תעמוד, שאמר לו אל יראה לך שאתה הולך לבטלה ואינך מועיל עם ישראל, כי אם תשוב ואשיבך הרבה תרויח שלפני תעמוד, ואל תתיירא שתתהפך אחריהם כי ישבו המה אליך ואתה לא אליהם. על דרך זה נאמר פה אם תצטרך להיות דורש ושואל, לא יהיה עליך לטורח כי לשכנו יתברך תדרשו ורב לכם שכר הרבה על הדבר:

6. בראשית (פרשת לך לך) פרק טז פסוק ח

וַיֹּאמֶר הָעָר שְׁפֹתָ שְׂרֵי אֵי־מִצְרָיִם בָּאת וְאָנָה תֵלְכִי וַתֹּאמֶר מִפְּנֵי שְׂרֵי גְבַרְתִּי אֲנִי בְרַחֲמֶיךָ:

7. רש"י בראשית (פרשת לך לך) פרק טז פסוק ח

אי מזה באת - מהיכן באת. יודע היה, אלא ליתן לה פתח ליכנס עמה בדברים. ולשון אי מזה, איה המקום שתאמר עליו מזה² אני בא:

8. שפתי כהן דברים פרשת ראה ד"ה [יב, יא

ואפשר עוד לומר שמה שנעלם המקום כדי לחבבו בעיניהם וכדי לתת להם שכר על כל דיבור ודיבור, כמו שאמר לאברהם על אחד ההרים ולא פירש לו איזה הוא, ...

9. שפתי כהן דברים פרשת ראה ד"ה [יב, כ

[יב, כ] כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך וגו'. לימדה תורה שלא יאכל בשר אלא אחר הרחבה ואחר אמירה זהו ואמרת אוכלה בשר, ואחר תאוה, זהו כי תאוה נפשך, ועם כל זה לא התיר לו אכילת הבשר עד שגברה עליו התאוה ביותר זהו בכלל אות נפשך תאכל בשר, לא טוב אתה מאדם הראשון שלא אכל בשר כל ימיו, וכן אברהם אמר ויקח חמאה וחלב וכן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא עומד עליהם תחת העץ ויאכלו והוא לא אכל, וכן ביצחק נתאוה ולא רצה לשחוט משלו אלא אמר לעשו וצודה לי ציד ועשה לי מטעמים, ורבקה לקחה עזים ועשתה לו מהם מטעמים לא טלאים לפי שהן שמנים שיש להם אליה ולא היה אוכלן, אלא עזים. יעקב אבינו ישב בבית שם ועבר ובבית לבן ובודאי בבית לבן הארמי לא אכל בשר כי נבל הוא ... כי לא הותר אכילת הבשר אלא לחולה או מחמת חולשה, או לענג שבתות וימים טובים או לסעודת מצוה כגון חתן וברית מילה:

10. כלי יקר דברים (פרשת ראה) פרק יב

ומה שנאמר אשר יבחר ה' ולא גילה את המקום מיד, נתן הרב המורה שלושה טעמים בדבר זכרם מהר"י אברבנאל בספרו. ואומר אני שיש סוד בדבר כי אפילו לאברהם לא גילה מיד ואמר על אחד ההרים אשר אומר אליך (בראשית כב ב) וקרא שמו ה' יראה (שם פסוק יד) כי הוא יתברך הרואה ואין אתנו יודע עד מה ..

11. פנים יפות דברים (פרשת ראה) פרק יב

וכן כתוב גבי אברהם [בראשית כב, יד] ויקרא שם המקום ההוא ה' יראה אשר יאמר היום בהר ה' יראה, דהיינו בה"מ שהאדם נראה ואינו רואה, וזש"ה כל מקום אשר תראה שאין עולת ראייה אלא במקום שרואה אותך:

12. רד"צ הופמן דברים פרק יב

שגם לפני מתן תורה נהגו בו ישראל. מצינו (בראשית יד, כ) **כי אברהם אבינו נתן מעשר מכל למלכי צדק, שהיה כהן לא - ל עליון...**

כמו כן מוכרחים לומר לדברי ולהיוזן, כי עד תקופתו של יאשיהו המלך עדיין התקיים האיסור שלא לאכול שום בשר חוץ מבשר הקרבנות. אבל בשום מקום אין למצוא אף זכר קל לאיסור כזה; **אדרבה - אפשר להביא פסוקים רבים המוכיחים שמעולם לא העלה אדם על דעתו איסור כזה. אברהם אבינו עשה בקר רך לכבוד אורחיו** (בראשית יח, ז); **יעקב אבינו הביא לאביו שני גדיי עזים שנעשו מטעמים** (בראשית כז, ט); **יוסף הצדיק צוה לטבוח טבח בשביל אחיו** (בראשית מג, טז); **דוד המלך אכל את הצאן שנעשה על ידי אביגיל** (שמואל - א כה, יח); **ושאול המלך אכל את עגל המרבק שנשחט על ידי אשת בעלת אוב בעין דור** (שם כח, כד); **כן מצינו באחד החוקים הראשונים** (שמות כא, לז), **שהטביחה אינה חטא אלא אם כן הבקר הנטבח הוא גנוב. גם סעודתו היום - יומית של שלמה המלך המתוארת במלכים - א ה, ג אין להניח שכללה רק בשר קרבנות, בפרט לאחר שהיה אסור לאכול אותו בטומאה** (דברים יב, טו). **אם כן כמה איוולת יש בטענה, שבמשך מאות בשנים התקיים בישראל איסור אכילת בשר ורק בימי יאשיהו המלך ראה מחוקק אחד צורך לבטל את האיסור תוך כדי הנמקה ארוכה** (השוה ברידנאמפ, גיזף אונד פרופיטן עמוד 134).

13. אמת ליעקב דברים (פרשת ראה) פרק יב

השמר לך פן תנקש אחריהם גו' כי גם את בניהם ואת בנותיהם ישרפו באש... ביאור ענין זה הוא³, דכשבא משה להזהיר את בני ישראל על איסור עבודה זרה ראה להזהירם שלא ימשכו על מה שנראה להם כדבר יפה וטוב, שהרי אף שלא חשש משה שמא יבואו ללמוד מן הגוים את נימוסיהם ואת דרכיהם, מכל מקום הרי כלל בידניו יפת אלקים ליפת, ובעניני יופי והידור חשש משה שמא יבואו ללמוד מן יושבי ארץ ישראל ויבואו לעשות כמותם, ולכן כשהזהירם על זה הדגיש להם שאין שום דבר יפה ונחמד בעבודה זרה שלהם, "כי גם את בניהם ואת בנותיהם ישרפו באש לאלהיהם"⁴, ואין לך דבר מאוס ונתעב יותר מעבודה זרה, ולכן זה ההוכחה שעבודה זרה שלהם אין לעבודה כלל, ואפילו הדברים הנראים לכם כיפים וראויים גם הם אינם כלום, כי עבודה זרה שמסוגלת לדרוש הקרבה כזו לפני אינה אלא מאוסה ונתעבת. בהוכחה מעין זו ניסה השטן להשפיע על אברהם אבינו כשהלך לעקוד את יצחק בנו, וכדאייתא בסנהדרין [דף פ"ט ע"ב]: **קדמו שטן לדרך א"ל הנסה דבר אליך תלאה הנה יסרת רבים וידים רפות תחזק וגו', כלומר הלא מסרת את כל ימי חיך בשביל לקרב את בני האדם לעבודת השי"ת, ודרכו של אברהם בקירוב הלבבות היתה על ידי שהראה לבני האדם את רוב טובו וגודל חסדו של הקדוש ברוך הוא, ולכן הוא נטע אשל בבאר שבע והכניס אורחים לביתו והראה להם את רוב מדת החסד שהשפיע הקדוש ברוך הוא בעולמו ושכל מציאותו יתברך הוא רחום וחנון רב חסד ואמת, ואילו עכשיו אתה הולך לעקוד את בנך, הלא אין דבר היותר נגד את מדת החסד והרחמנות מאשר עקידת בן על המזבח ושחיטתו לשם האלקים, וא"כ היאך תצפה מהאנשים שימשיכו להתקרב לעבודת השי"ת על ידי מעשיך. ואמנם על זה ענה לו אברהם: אני בתומי אלך, כלומר באמת מצד הסברא אתה צודק מאד, אבל מה אעשה וכך ציוני הבורא, ועלינו לקיים את מצותיו בתמימות ובלי לעשות שום חשבונות, והקב"ה כבר ידאג שלא תצא מזה שום תקלה וחילול השם, ודו"ק.**

14. פנים יפות דברים (פרשת ראה) פרק יג

(ד) כי מנסה ה' אלהיכם אתכם וגו'. כבר כתבנו בר"פ כי בודאי השם יודע הבחירה, אלא שאין הידיעה מוכרחת את האדם, אך הנסיון הוא על שני הבחינות, האחד הוא כנסיון של אברהם אבינו, שאחז"ל [אבות פ"ה מ"ג] **עשרה נסיונות נתנסה אברהם כדי להודיע חיבתו של אברהם אבינו, דהיינו שידע הש"י שיעמוד בכל הנסיונות אלא להודיע לעולם האהבה והחיבה של אברהם אבינו, אבל נסיון של**

דוד המלך ע"ה שעשה הש"י שלא יעמוד והודיע לדוד שעדיין צריך לעזרת ה' ולא הגיע למעלות אברהם אבינו, וכן בפ' המן [שמות טז, ד] הילך בתורתו אם לא, וכן בפרשת עקב [ה, ב] התשמור מצותיו אם לא, והנה הניסיון הזה הוא כניסיון של אברהם שידע הש"י שלא תשמע לנבואת שקר, לכך לא כתיב כאן אם לא, שלא היה ניסיון אלא להודיע כמה חיבתכם לפני המקום:

(יח) ונתן לך רחמים ורחמך וגו'. נראה דהיינו כיון שהזכיר כאן דין ב"ד בעיר הנדחת, שהוא אכזריות גדול להכרית מאיש ועד אשה ושללם לשרוף ולעשותה תל עולם, לכך אמר הכתוב שהדין הזה יהיה כלול ברחמים, והיינו דכתיב ונתן לך רחמים כמ"ש חז"ל [זוהר וירא קיט ב] כי עיקר עקידת יצחק היה לכלול דין באברהם שהוא חסד, והחסד ביצחק שהוא בחינת דין, כמ"ש בכתבי האר"י זצ"ל [ליקוטי תורה, וירא] שאמר יצחק אבי ואמר הנני בני, פירוש הנני בחינות בני, ויש לפרש דהיינו דאמר ויקח בידו את האש והמאכלת שהוא הסכין ששניהם בחינת דין, ולכך כתיב וילכו שניהם יחדיו פירוש שנכללו בחינת דין באברהם, ואח"כ כתיב אלהים יראה לו השה לעולה בני, שאחז"ל [ב"ר נו, ד] שגילה שהוא יהיה השה לעולה, ויצחק קיבל אותו באהבה רבה שהוא מדת החסד, לכך כתיב עוד וילכו שניהם יחדיו שנכלל מידת החסד ביצחק ומהם קיבל יעקב אבינו, שהיה כלול מדין ומחסד כדכתיב [בראשית כה, כז] יעקב איש תם והוא בחינת הקול קול יעקב, כי קול הוא מספרו כמספר חסד ודין, וכענין זה כתב הרמב"ם [ה' דעות פ"ב, ה"ב] שמי שהוא בחינת דין צריך להטות הרבה לבחינת חסד עד שיעמוד במידת היושר הכלול מדין וחסד, והיינו דכתיב הכא כי תעשה הישר בעיני ה' שע"י מדת חסד ורחמים כלול במידת הדין יבוא לידי מידת היושר, לכך נקרא ישראל שאותיות ישר אל, כי בשם אל הוא בחינת חסד כדכתיב [תהלים נב, ג] חסד אל כל היום, ובחינת דין דכתיב [שם ז, יב] אל זועם בכל יום לכך קרא הקדוש ברוך הוא ליעקב אל דכתיב [בראשית לג, כ] ויקרא לו אל אלהי ישראל:

15. רש"ר הירש דברים (פרשת ראה) פרק יג

(יח) ונתן - לך רחמים. ביטוי זה איננו מתפרש כמשמעו, כי הנותן רחמים לאדם איננו מרחם עליו בעצמו, ובכלל, "נתן רחמים ל -" אין פירושו: לרחם. כך מצאנו "יתן לכם רחמים לפני האיש" (בראשית מג, יד), "ואתן לכם רחמים" וגו' (ירמיה מב, יב). בשני המקומות האלה פירוש הביטוי: ה' יגרום, יביא לידי כך שמי שהוא אחר, יוסף, מלך בבל, ירחם עליכם. וכך יש לפרש גם את טענת "לא - שמת להם רחמים" (ישעיה מז, ו) המוטחת בפני המעצמה הבבלית: היא לא חוקקה חוק שיש לטפל בשבויים ברחמנות. וכך יש לפרש גם כאן: אחרי שמחית את זכר החטא והחוטאים, ה' ירשה לך שתשוב לנהוג במידת הרחמים, ואילו בדין עיר הנידחת לא היתה לך רשות לרחם. החומרה שתנהג בה כלפי אנשי עיר הנידחת לא תשנה את הרחמנות שהיא מיסודות האופי שלך. אחרי שביצעת את המשפט הלאומי ה' יחזיר אותך לרחמנות הרגילה הטבועה בך, הוא יתן שתנהג במידת הרחמים כדי שתהיה ראוי לרחמיו. וכך אמרו חכמים: "ונתן לך רחמים ורחמך והרבך, כל המרחם על הבריות מרחמין עליו מן השמים וכל שאינו מרחם על הבריות אין מרחמין עליו מן השמים" (שבת קנא ע"ב); "שלשה סימנים יש באומה זו, הרחמנים והביישנים וגומלי חסדים, רחמנים דכתיב ונתן לך רחמים ורחמך" (יבמות עט ע"א); "ונתן לך רחמים ורחמך, כל המרחם על הבריות בידוע שהוא מזרעו של אברהם אבינו" (ביצה לב ע"ב).

16. תורה תמימה דברים (פרשת ראה) פרק יג

ונתן לך רחמים וגו' - תניא, ונתן לך רחמים ורחמך, כל המרחם על הבריות בידוע שהוא מזרעו של אברהם אבינו, וכל מי שאינו מרחם על הבריות בידוע שאינו מזרעו של אברהם אבינו^(ס) [ביצה ל"ב ב']:

17. בראשית (פרשת וירא) פרק יח פסוק יז - כה

**(יז) וְהָאֱמֶר הַמְכַסֶּה אֶנִּי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אָנֹכִי עֹשֶׂה: (יח) וְאַבְרָהָם הָיָה לְגוֹי גָדוֹל וְעַצְמוֹס וְנִבְרָכוּ-בָּו
כָּל גּוֹי הָאָרֶץ: (יט) כִּי יִדְעוּתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְנֶה אֶת-בְּנָיו וְאֶת-בֵּיתוֹ אֶחָדֵי וְשִׁמְרוּ דְרָוֹ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה
וּמִשְׁפָּט לְמַעַן הָבִיא ה' עַל-אַבְרָהָם אֶת אֲשֶׁר-דִּבֶּר עָלָיו: (כ) וַיֹּאמֶר ה' וְעַקְתָּ סָדָם וְעַמְרָה כִּי-רַבָּה וְחַטָּאתָם**

כִּי כְּבֹדָה מְאֹד: (כא) אֲרֻדְה־גָא וְאֲרֻאָה הַכְּצַעְקַתָּהּ הַבְּאָה אֵלַי עֲשׂוּ כָלָה וְאִם־לֹא אֲדַעָה: (כב) וַיִּפְגְּוּ מִשָּׁם
הַאֲנָשִׁים וַיִּלְכוּ סֹלְמָה וְאַבְרָהָם עֹדְגִנוּ עִמָּד לִפְנֵי ה': (כג) וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה צְדִיק עִם־רָשָׁע:
(כד) אוֹלֵי יֵשׁ תַּמְשִׁים צְדִיקָם בְּתוֹךְ הַעִיר הֲאֵף תִּסְפָּה וְלֹא־תִשָּׂא לְמָקוֹם לְמַעַן תַּמְשִׁים הַצְדִּיקִים אֲשֶׁר
בְּקִרְבָּהּ: (כה) חֲלִלָה לָךְ מַעֲשֵׂתוֹ כִּדְבַר הַזֶּה לְהַמִּית צְדִיק עִם־רָשָׁע וְהִנֵּה כַצְדִּיק כְּרָשָׁע חֲלִלָה לָךְ הַשֹּׁפֵט
כָּל־הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט: